

MĚSTO CHRASTAVA

náměstí 1. máje 1, 463 31 Chrastava
telefon: 485 14 3 310 fax: 485 14 3 344

Ministerstvo vnitra České republiky
odbor všeobecné správy
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Váš dopis č. j./ze dne

Č. j. MV-172498-1/VS-2015 /24.11.2015

č.j.

VED/xxxx/2015/mc

Chrastava

14.12.2015

Zastupitelstvo města Chrastava na svém zasedání dne 14.12.2015 schválilo pod č.usn. 2015/07/XX stanovisko města Chrastava k žádosti Ministerstva vnitra České republiky ze dne 24.11.2015 (doručeno do datové schránky města Chrastava 02.12.2015) č. j. MV-172498-1/VS-2015 http://www.chrastava.com/starosta/hranice/mv_dopis.pdf následujícího znění:

Město Chrastava kategoricky nesouhlasí s možností převedení jakýchkoli pozemků na katastru města Chrastava včetně Ministerstvem vnitra navržených pozemků parc. č. 849/1, 1185 a 1186 v k.ú. Horní Vítkov z územní svrchovanosti České republiky pod územní svrchovanost Polské republiky.

Odůvodnění:

1) PRÁVNÍ DŮVODY

Ve své žádosti Ministerstvo vnitra jako právní odůvodnění své žádosti uvádí, že „*Závazek české strany řešit danou problematiku převedením území o uvedené rozloze pod územní svrchovanost Polské republiky je zakotven v ujednání ministrů zahraničních věcí z roku 1992, tzv. ujednání Dienstbier – Skubiszewski.*“

a) K tomu sdělujeme, že ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“

http://www.chrastava.com/starosta/hranice/d_s_92.pdf je navzdory tvrzení MVČR http://www.chrastava.com/starosta/hranice/mv_2.pdf právně bez významu, neboť nebylo publikováno ve sbírce zákonů (ani v úplném znění ani s údajem, kde je úplné znění k nahlédnutí), což je dle § 7 (1) b) a (2) zák. č. 131/1989 Sb. v rozhodném znění http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_89.pdf (str. 16 až 18 v pdf) , podmínkou mezinárodních smluv, jimiž je Československo vázáno.

b) Dále sdělujeme, že ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je v přímém rozporu s mezinárodní smlouvou, „*Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Polskou republikou o dobrém sousedství, solidaritě a přátelské spolupráci*“, která byla podepsána prezidenty obou zemí v roce 1991, odsouhlasena minimálně našim Parlamentem v roce 1992 a posléze ratifikována prezidenty obou zemí v roce 1992, kdy také vyšla ve Sbírce zákonů (str. 34 až 37v pdf) č. 416/1992 Sb.

http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_92.pdf. Tato smlouva uzákoňuje pravý opak toho, co tvrdí ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ a sice, že (čl.2, odst. 2, str. 34 v pdf): „***Smluvní strany potvrzují v mezinárodních dohodách zakotvené společné státní hranice a jejich neporušitelnost. Nemají vůči sobě žádné územní nároky a takové nároky nebudou vznášet ani v budoucnosti.***“ Tzn. i kdyby ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ bylo publikováno ve Sbírce zákonů, tak by rozhodovala vyšší právní síla ratifikované mezinárodní smlouvy schválené Parlamentem před ujednáním ministrů zahraničí.

Vyšší právní síla ratifikované mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas, před mezinárodní smlouvou neratifikovanou a Parlamentem neschválenou, ostatně jasně vyplývá i z čl. 10 Ústavy České republiky: „*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu*“. Byť pochopitelně v roce 1992 Ústava ČR ještě neexistovala, je rozdíl mezi mezinárodní smlouvou ratifikovanou a schválenou Parlamentem, oproti smlouvě neratifikované a Parlamentem neschválené, z citovaného článku jasně patrný. Kdyby se právní síla nelišila, v Ústavě by v daném článku podmínka ratifikace a schválení Parlamentem, nemělo smysl uvádět.

A nejen to. Protože v době nabytí platnosti „*Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Polskou republikou o dobrém sousedství, solidaritě a přátelské spolupráci*“ i ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ platil ústavní zákon č. 143/1968 Sb.

http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_143_1968.pdf, který ve svém čl. 3 (2) stanovoval, že „*Hranice Československé socialistické republiky a hranice České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky mohou být změněny jen ústavním zákonem Federálního shromáždění.*“, znamenalo to, že jakákoli mezinárodní smlouva, která by chtěla měnit státní hranice, by musela být schválena ústavním zákonem. Vzhledem k tomu, že Smlouva měnit hranice nechtěla (naopak je zakotvovala jako neměnné), stačilo jen schválení Federálním shromážděním, ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ však do svého textu závazek změny hranic zakotvilo a proto se vzhledem k tomu, že jeho text nebyl schválen ústavním zákonem, dostalo do rozporu i s ústavním zákonem č. 143/1968 Sb. a stalo se tak, jen z tohoto důvodu, samo o sobě nezákonným a protiústavním.

c) Dále sdělujeme, že ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je v přímém rozporu s **ústavním zákonem** č. 62/1958 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_62_1958.pdf (str. 1 v pdf), který definoval, že **jsou státní hranice stanoveny konečně** (bez jakékoli zmínky o jakémkoli územním dluhu) v návaznosti na mezinárodní smlouvu z roku 1958, ratifikovanou v roce 1959, „*Smlouva mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o konečném vytyčení státních hranic*“ č. 23/1959 Sb.,

http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_59.pdf (str. 9 až 10 v pdf). Tzn. i kdyby ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ bylo publikováno ve Sbírce zákonů, tak by rozhodovala vyšší právní síla ústavního zákona před mezinárodní (neratifikovanou) mezinárodní smlouvou ministrů zahraničí.

Vzhledem k tomu, že „Smlouva mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o konečném vytyčení státních hranic“ byla (na rozdíl od ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“) nejen podepsána, ale i minimálně u nás schválena Parlamentem ústavním zákonem, a ratifikována prezidenty obou zemí (a minimálně u nás navíc vyšla i ve Sbírce zákonů), má znění Smlouvy jednoznačně přednost (má vyšší právní sílu).

d) V roce 1958 byla uzavřena dohoda „David – Rapatski“ http://www.chrastava.com/starosta/hranice/d_r_58.pdf. Přestože ani tato dohoda z roku 1958 nebyla uvedena ve sbírce zákonů, jedná se (na rozdíl od ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“ z roku 1992) o mezinárodní smlouvu, kterou bylo Československo vázáno, neboť v té době se mezinárodní smlouvy vyhlášovat ve sbírce zákonů nemusely § 2 (1) zák. č.214/1948 Sb. „Mezinárodní smlouvy a dohody, po případě jen jejich české nebo slovenské znění nebo jen jejich český nebo slovenský překlad, se vyhláší, je-li jejich vyhlášení nutné nebo účelné, v příloze ke Sbírce zákonů, která tvoří její součást.“

Dohoda „David – Rapatski“ potvrzovala, že Československo nemá žádný územní dluh vůči Polsku. Rozdíl v území 368 ha, které při vyrovnávání hranic získalo Československo navíc nebyl považován za územní dluh, ale měl se dle této dohody nahradit majetkově [nikoli územně (sic!)] tím, že Československo převede 368 ha, které na území Polska vlastní Československo či jeho právnícké či fyzické osoby do vlastnictví Polska.

Dle stenografického záznamu 27. schůze Národního shromáždění Republiky československé ze dne, kdy byl ústavní zákon schválen, tzn. ze dne 17. října 1958

<http://www.psp.cz/eknih/1954ns/stenprot/027schuz/s027025.htm> byl tento závazek dokonce již splněn (sic!).

„11. Společná zpráva výboru zahraničního a výboru ústavnoprávního k vládnemu návrhu ústavného zákona o konečném vytyčení státních hranic s Polskou lidovou republikou (tlač 257).

...Hraničními úpravami připadlo pod svrchovanost Polské lidové republiky celkem 837 ha prostoru, pod svrchovanost Československé republiky 1205 ha. Tím byl zvětšen prostor Československé republiky o 368 ha. Československá vláda nahradila Polské lidové republice tuto ztrátu tím, že přenesla vlastnické právo k půdě o stejné výměře, kterou vlastní československý stát nebo jeho právnícké nebo fyzické osoby, na území Polské lidové republiky.“

Kdyby snad neměla být výše citovaná společná zpráva výboru zahraničního a výboru ústavnoprávního NS RČS pravdivá (v tom případě ale žádáme o mimořádně důkladné prověření této informace) a ani do revoluce v roce 1989 k převodu pozemků Československa (či jeho právníckých a fyzických osob) na území Polska do vlastnictví Polska opravdu nedošlo (i o prověření tohoto žádáme), nebylo nic snazšího, než tak učinit poté. A může tak Česko jednoduše učinit dodnes. A kdyby snad Československo po revoluci či Česko v současnosti již na území Polska žádné pozemky nevlastnilo, tak mohlo a stále může kdykoli od jakýchkoli fyzických či právníckých osob pozemky na území Polska odkoupit a následně je Polsku dle dohody „David – Rapatski“ převést. Tím nepochopitelnější byla iniciativa ministra Jiřího Dienstbiera v roce 1992, který z důvodů, že to prý nejde, inicioval (polský ministr jen reagoval) v roce 1992 úmluvu „Dienstbier – Skubiszewski“. A dle této úmluvy byla dohoda „David – Rapatski“ zrušena. Jenže toto vypovězení dohody „David – Rapatski“ nebylo publikováno ve sbírce zákonů, což je dle § 7 (1) b) zák. č. 131/1989 Sb.

http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_89.pdf (str. 16 až 18 v pdf) podmínkou platnosti takové výpovědi. Tudíž je dle našeho názoru dohoda „David – Rapatski“ stále platná.

e) Úmluva „Dienstbier – Skubiszewski“ uvádí, že „*toto vyrovnání bude realizováno zejména v souvislosti s přirozenými a umělými změnami hraničních toků*“, což je prakticky nesplnitelné a tento požadavek se stal dokonce od roku 1996 protizákonným.

Dle pozdější mezinárodní smlouvy z roku 1995, ratifikované v roce 1996, „*Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o společných státních hranicích*“ č.181/1996 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_96.pdf [která, jak uvádí v preambuli, realizuje zásady a cíle Smlouvy (1992)], existují totiž tzv. pohyblivé státní hranice viz čl. 4:

„(1) *Pohyblivé státní hranice probíhají hraničními vodními toky...*

(2) *Pohyblivé státní hranice podle odstavce 1 probíhají střednicí hraničních vodních toků nebo jejich hlavních ramen a přizpůsobují se:*

a) *přirozeným změnám polohy koryt hraničních vodních toků s výjimkou případu uvedeného v článku 5 odst. 2,*

b) *umělým změnám v důsledku úprav hraničních vodních toků, provedeným po dohodě příslušných orgánů smluvních stran, pokud se při nich střednice neodchýlí od své původní polohy o více než o šíři koryta a pokud budou plochy oddělené novou polohou střednice toku od území smluvních stran, vzájemně vyrovnány.*“

Výše citované ustanovení tak sdělují, že pohyb pohyblivé hranice není žádným vyrovnáváním území.

Článek z roku 2013 <http://domaci.eurozpravy.cz/politika/64396-cesko-polska-hranice-se-meni-prijdou-pohranicni-spory/> uvádí: „*Přirozené změny polohy koryt řek, které tvoří hranici mezi oběma zeměmi, připravily Polsko o 71.705 čtverečních metrů území. Česká strana naopak přišla o 66.620 metrů. Zhruba pětitisícový rozdíl v neprospěch Polska se mu ale nahrazovat nebude. Důvodem je, že podle platné smlouvy o česko-polských hranicích se vzájemná hranice přizpůsobuje přirozeným změnám toku řek.*“

To, že nelze nijak naplnit ustanovení v úmluvě „Dienstbier – Skubiszewski“ („*toto vyrovnání bude realizováno zejména v souvislosti s přirozenými a umělými změnami hraničních toků*“), protože by to bylo jednak v rozporu se Smlouvou (1996) a jednak takovéto změny vychází ve prospěch Česka, ovšem nijak neopravňuje úředníky MV ČR získávat pozemky, které nemají se změnami hraničních toků nic společného (jako u nás 52 ha v Horním Vítkově), protože o tom v úmluvě „Dienstbier – Skubiszewski“ nic není. Naopak, takto jednající úředníci zaštiťující se úmluvou „Dienstbier – Skubiszewski“, jednají ve skutečnosti v rozporu s úmluvou „Dienstbier – Skubiszewski“.

Závěr prvního bodu odůvodnění: Převedení jakýchkoli pozemků z územní svrchovanosti České republiky pod územní svrchovanost Polské republiky, by bylo v rozporu s mezinárodními smlouvami mezi oběma státy č. 23/1959 Sb. a č. 416/1992 Sb. a především s ústavním zákonem č. 62/1958 Sb. a z tohoto důvodu i porušením územní celistvosti České republiky.

Paradoxně, při připuštění teze MV o závaznosti úmluvy „*Dienstbier – Skubiszewski*“, je převedení pozemků, které nesouvisí s hraničními toky (jako u nás v Horním Vítkově), dokonce v rozporu se samotnou úmluvou „*Dienstbier – Skubiszewski*“.

2) HISTORICKÉ DŮVODY

Jak dokazují mapy ([11. století](#), [12. století](#), [13. století](#), [13. století 2](#), [1303](#), [14. století](#), [1400](#), [1430](#), [15. století](#)), celý katastr dnešní Chrastavy včetně napadeného lesa v Horním Vítkově je součástí českých zemí minimálně tisíc let. A to nejen v dobách Českého království, ale i v dobách, kdy celé Čechy spadaly pod Rakousko – Uhersko (detailně z roku 1764 [zde](#)). Jedinou výjimkou bylo období přičlenění Chrastavy k Třetí říši v letech 1938 – 1945 v důsledku Mnichovské dohody.

Závěr druhého bodu odůvodnění: Převedení jakýchkoli pozemků ležících na katastru města Chrastavy z územní svrchovanosti České republiky pod územní svrchovanost Polské republiky by bylo vzdáním se území, které je nepřetržitě (s výjimkou období Třetí říše 1938-1945) součástí českých zemí minimálně tisíc let.

3) ZÁSADNÍ PŘEKÁŽKY

Zde na výzvu Ministerstva vnitra uvádíme důvody, které ve svém dopise definuje ministerstvo jako zásadní překážky.

a) Dle centrální evidence vodních toků České republiky se nachází v uvedeném lesním komplexu prameniště přítoku Jasného potoka viz.

<http://www.chrastava.com/starosta/hranice/potok.pdf>

b) Na předmětném území se nachází lokální biocentrum územního systému ekologické stability krajiny (USES: č. 1393 + část biokoridoru podél hranice) viz.

<http://www.chrastava.com/starosta/hranice/biocentrum.jpg>

c) Dle informace z Lesů České republiky se v lesním komplexu nalézá semenný porost pro sběr sadebního materiálu javoru klenu.

d) Komplexem prochází účelové komunikace viz.

<http://www.chrastava.com/starosta/hranice/komunikace.jpg>

e) Samotný les, který pokrývá celé předmětné území, je ze zákona národním bohatstvím, viz. zák. č. 289/1995 Sb., lesní zákon, ve znění pozdějších předpisů,

§ 1 „*Účelem tohoto zákona je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm.*“

Doplňujeme, že les je místem zvýšeného výskytu volně žijících živočichů a současně komorou lovné zvěře pro okolní honitby.

f) Lesní komplex na západním úbočí Lysého vrchu je komorou zvěře v myslivecké honitbě Vítkov viz. <http://www.chrastava.com/starosta/hranice/honitba.jpg> . Při odevzdání tohoto území přijdeme ze zákona o část českého národního kulturního dědictví, viz. zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů,

§ 2 „a) myslivostí soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součástí ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součástí českého národního kulturního dědictví, b) zvěří obnovitelné přírodní bohatství představované populacemi druhů volně žijících živočichů...“

g) V blízkosti se nachází hnědouhelná pánev (a elektrárna) Turow, která se má rozšiřovat a její rozšíření ohrožuje celý systém spodních vod v přílehlé české oblasti. Bližší informace na odkazech <http://www.chrastava.com/starosta/turow/geologie.pdf> a <http://www.chrastava.com/starosta/turow/turow.pdf>

Vzdání se předmětného území navozuje nebezpečí dalšího přiblížení se dolu Turow.

h) Vzniklé nové území Polska by bylo nelogickou výsečí do území České republiky.

ch) Jedná se o ložisko nerostného bohatství. V daném místě je ložisko cínu (ruda kasiterit neboli cínovce SnO₂). Ten se v daném místě těžil v 15. století a je tudíž pravděpodobné, že po zdokonalení těžebních technologií bude možná jednou v budoucnosti možnost další těžby. Z historických pramenů (v případě potřeby doloží emeritní starosta Chrastavy Mgr. Petr Medřický): „...A skutečně jedna listina uložená v městském archivu ve Vratislavi dokazuje, že na Lysém vrchu (Kahlenberg) u Vítkova (4 km severně od Růžku) bylo okolo roku 1486 provozováno dolování na cín (O cínovém dole u Vítkova (Wittinge) vypráví také jedna žaloba, kterou vznesli Wenzel a Friedrich von Biberstein auf Forst 3. října 1486 u vévody Albrechta Saského proti Ulrichovi a Hansovi von Rechenberg. (Helbig, Listinné příspěvky k dějinám urozených pánů z Biberštejna a jejich statků. Reichenberg, 1911, str. 168.)“

Závěr třetího bodu odůvodnění:

Převedení předmětných pozemků parc. č. 849/1, 1185 a 1186 z územní svrchovanosti České republiky pod územní svrchovanost Polské republiky je ze zákona snížením národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, ze zákona snížením českého národního kulturního dědictví a ze zákona snížením obnovitelného přírodního bohatství. Převedení předmětných pozemků je ochuzením České republiky o prameniště a o biotop. Jednalo by se o nelogickou výseč do území České republiky. V daném místě je ložisko nerostného bohatství kasiteritu (cínová ruda)..

Ing. Michael C a n o v
starosta města